

Arrest

nr. 262 970 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 oktober 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30 oktober 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 23 november 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek niet-ontvankelijk op 18 januari 2021.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in X, Libië, op X 1989. U bent van Palestijnse origine en u bent moslim. U bent sedert 18 november 2018 gehuwd met L.A.. Zij verblijft tot op heden in Saudi Arabië. U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Uw ouders verblijven in uw ouderlijk huis te Abasan Al-Jadida, Gaza, alwaar u woonde tot aan uw vertrek op 30 augustus 2017. U behaalde een diploma journalistiek en legde uzelf toe op fotografie. Voorts voorzag u zichzelf van een inkomen door het kopen en verkopen van kledij en via landbouwactiviteiten op de grond van uw familie.

U arriveerde op 29 september 2018 in België alwaar u op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In uw eerste verzoek verklaarde u te vrezen door Hamas vermoord te worden omdat zij u beschuldigde van informatie te delen met Israël, u tunnels fotografeerde en u aanwezig was bij betogingen aan de grens met Israël. U verklaarde in dit kader dat u tussen april en mei 2017 een eerste keer problemen ondervond met Hamas. U werd gearresteerd nadat u een betoging had gefotografeerd aan de grens met Israël. U werd beschuldigd van het fotograferen van de tunnels die aan Hamas toebehoren. Ten gevolge van uw arrestatie werd uw fototoestel, GSM en laptop in beslag genomen. Hamas verdacht u ervan banden te hebben met de Palestijnse Autoriteiten, en foto's en informatie doorgestuurd te hebben naar Israël en de Palestijnse Autoriteiten. U werd bijgevolg bestempeld als een spion die werkte voor Israël. Na uw ondervraging werd u vrijgelaten. In de maanden die volgden werd u regelmatig lastiggevallen door leden van Hamas. U werd gefouilleerd en men controleerde uw GSM. Dit leidde ertoe dat u zich niet langer in het openbaar toonde. U besloot bijgevolg de Gazastrook te verlaten op 30 augustus 2017.

Op 18 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw vrees ten aanzien van Hamas en uw problemen met hen geen geloof kon worden gehecht. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), dewelke op 30 oktober 2020 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Op 23 november 2020 diende u zonder België te verlaten een volgend verzoek in. In uw eerste volgend verzoek herhaalt u uw vrees om geëxecuteerd te worden op basis van de beschuldiging van collaboratie met Israël. In september 2020 ontving u een document van de militaire rechtbank in Gaza waaruit blijkt dat u beschuldigd werd van collaboratie en bijgevolg geëxecuteerd zult worden. Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Een document van de militaire rechtbank in Gaza, een psychologisch attest d.d. 15/10/2019, twee medische attesten i.v.m. klachten aan uw been d.d. 19/08/2019 en 02/10/2019 en een medisch attest uit Gaza dat eveneens betrekking heeft op uw been.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U herhaalt in uw huidig verzoek dat u psychologische problemen heeft en uitgeput bent door wat u meemaakte (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12). U brengt in uw huidig verzoek geen nieuwe stukken aan in verband met uw mentale problemen waardoor de beoordeling van het CGVS en de RvV dat u onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt ongewijzigd blijft. In de gegeven omstandigheden kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangebrachte asielmotieven en u gezien uw socio-economische situatie en de veiligheidssituatie niet in aanmerking kwam voor artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet.

In beroep werd deze beslissing en beoordeling door de RVV bevestigd, waartegen u geen cassatie-beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name dat u op 8 september 2020 formeel beschuldigd werd van collaboratie, dreigementen ontving via Facebook en men op het platform schrijft dat u een verrader bent (Verklaring volgend verzoek, vragen 16, 18, 19), liggen in het verlengde van het relaas dat u in uw eerste verzoek verklaarde en dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. U geeft immers zelf aan dat de beschuldiging die u ontving van de militaire rechtbank volgt op de oproeping die u ontving toen u reeds in België was, en waarvan u tijdens uw eerste verzoek een kopie van neerlegde en verklaringen rond aflegde (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Uw nieuwe verklaringen (Verklaring volgend verzoek, vragen 16, 18, 19) zijn niet van dien aard om de reeds vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Er dient bijkomend op gewezen te worden dat binnen uw these dat u beschuldigd werd onder artikel 131 van het Revolutionair Strafrecht wetboek van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie van 1979, waarvan u reeds tijdens uw eerste verzoek een oproepingsbrief neerlegde (CGVS 1 p. 17, 18), het opmerkelijk te noemen is dat ondanks uw afwezigheid op de militaire rechtbank (Verklaring volgend verzoek, vraag 18; CGVS 1 p. 8) het nog anderhalf jaar duurde vooraleer diezelfde rechtbank uw beschuldiging formaliseerde. Indien u daadwerkelijk beschuldigd zou worden van collaboratie, met executie tot gevolg, kan er van een organisatie als Hamas verwacht worden dat zij uw zaak prioritair zou behandelen.

De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw verzoekmotieven evenmin herstellen. Zo mag het verbazen dat u het document van de rechtbank (d.d. 8 september 2020) niet zou neerleggen of zelfs maar vermelden in het kader van uw zitting bij de RVV (d.d. 12/10/2020). U verklaart immers zelf dat u het document reeds in september ontving (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Er kan dan ook verwacht worden dat wanneer u enige ontwikkeling in uw dossier zou vernemen u alles in het werk zou stellen om de bevoegde (asiel)instanties zo volledig mogelijk in te lichten en documenten ter ondersteuning van uw vluchtrelaas tijdig neerlegt. Dat u dat niet deed, doet twifelen aan de authenticiteit van het aangebrachte stuk. Dat u in het licht van voorgaande nu pas cruciale documenten over een beslissing in een rechtszaak tegen u zou neerleggen, is dan ook weinig aannemelijk en doet vermoeden dat u ook nu weer uw verzoek tracht te staven op basis van valse verklaringen en documenten.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat het door u neergelegde document van de rechtbank slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat zulke documenten tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn, waardoor de objectieve bewijswaarde van dergelijke stukken danig in gedrang wordt gebracht. Hierbij

kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, *quod non in casu*.

Uw these dat u via Facebook nog bedreigd werd kan evenmin gevolgd worden. U haalde dit element immers reeds aan tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, hetgeen u zelf ook verklaart (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Voorgaande kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element dat de reeds vastgestelde ongelooftwaardigheid kan ombuigen.

Uw psychologische en medische attesten heeft u reeds voorgelegd in het kader van uw eerste verzoek en werden destijds door het CGVS en de RvV inhoudelijk beoordeeld. Deze stukken kunnen derhalve niet beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet er nog op gewezen worden dat het CGVS geenszins in uw weigeringsbeslissing heeft geopperd dat het UNRWA u zou beschermen (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). U heeft zich voor uw verklaringen aangaande UNRWA (Verklaring volgend verzoek, vraag 16) gebaseerd heeft op een foute lezing van de beslissing van het CGVS.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Zoals blijkt uit de hieronder opgenomen informatie beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Het CGVS en de RvV oordeelden in het kader van uw eerste verzoek dat uit uw verklaringen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die een nieuw licht op deze beoordeling konden werpen.

In uw eerste verzoek oordeelden het CGVS en de RvV dat nergens uit uw verklaringen kon afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëliische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëliische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëliische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëliische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëliische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëliische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëliische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de

Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte wetsbepalingen en rechtsbeginselen, zet verzoeker het volgende in concreto uiteen:

“5.5. Document van de militaire rechtbank

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat het, ondanks de afwezigheid van verzoeker, nog anderhalf jaar duurde vooraleer de militaire rechtbank de beschuldiging formaliseerde. Het CGVS stelt dat Harnas de zaak van de verzoeker prioritair zou behandelen gelet op de beschuldiging van collaboratie. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij het stuk niet eerder heeft voorgelegd gelet op het feit dat hij al in september 2020 ontvangen had.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering in de bestreden beslissing.

Hij verklaarde dat hij het document ontving in september 2020 van zijn familie en dat het document gedateerd is van 08/09/2020. (zie het stuk 2).

Uit de verklaring van het volgend verzoek om internationale bescherming blijkt niet of dit in het begin of op het einde van september was.

De verzoeker wenst te benadrukken dat hij dit document eind september 2020 ontving.

De verzoeker wenst erop te wijzen dat uw Raad enkel documenten kan aanvaarden die vertaald zijn naar het Nederlands of Frans. De verzoeker legde het document van de militaire rechtbank niet voor omdat hij niet tijdig een vertaling kon bekomen, gelet op zijn beperkte financiële middelen.

De verzoeker houdt zich het recht voor om bij aanvullende nota een vertaling over te maken.

De verzoeker wenst er verder op te wijzen dat hij geen enkele invloed heeft op de behandeling van zijn dossier in Gaza. Hij is immers al lange tijd in België. Daarnaast schuwt Harnas het niet om verschillende mensen van collaboratie te beschuldigen. Het is onjuist om te denken dat de verzoeker de enige persoon is die vervolgd wordt op basis van het artikel 131 van het Strafwetboek dat van kracht is in de Gazastrook.

De verzoeker ziet niet in waarom Harnas zijn zaak prioritair zou moeten behandelen. Harnas is op de hoogte dat hij niet aanwezig is in de Gazastrook, waardoor het voor hem onmogelijk is om hun activiteiten te ondermijnen door zijn vermeende spionage. Een prioritaire behandeling van zijn dossier is in dit opzicht eerder onlogisch te noemen. Het is niet onaannemelijk dat Harnas zich juist prioritair zou bezighouden met collaborateur die zich in detentie of op het grondgebied van de Gazastrook bevinden. Het is verder eigen aan alle rechtssystemen dat de behandeling van dossiers een zeker tijd in beslag neemt.

Dit is in Gaza niet anders. Het rechtssysteem in Gaza kan bovendien niet vergeleken met het rechtssysteem in België, in die zin dat het minder efficiënt werkt als bij ons.

De bevestiging van de beschuldiging van de militaire rechtbank van 08/09/2020 is weldegelijk een nieuw element dat de kans op een erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire bescherming aanzienlijk verhoogt.

“5.5.

Niet rekening gehouden met alle documenten

De verzoeker wenst vooreerst op te merken dat het CGVS geen rekening heeft met alle overgemaakte documenten.

Op datum van 15/12/2020 om 18u30 verstuurde de verzoeker een email naar het CGVS met bijkomende documenten.

(zie het stuk 3)

Het betreft een foto getrokken door verzoekers vader. De verzoeker stelt dat de officiële beschuldiging van de militaire rechtbank publiekelijk werden uitgehangen op de muren van de moskee van de wijk.

De verzoeker vreest verdere vervolging gelet op het feit dat iedereen op heden weet dat hij officieel van collaboratie wordt beschuldigd.

Dit is weldegelijk een nieuw element waar het CGVS geen rekening mee heeft gehouden.

De verzoeker verklaarde het volgende hierover tijdens zijn verhoor bij DVZ d.d. 15/12/2020:

"[-]

Het is een bewijs dat de beschuldiging nu tegen mij bevestigd zijn. Nu loopt er een zaak tegen mij in de rechtbank. Ik heb ervoor een oproeping gekregen om mij te melden bij de militaire rechtbank. Ik was toen hier al. Document staat op datum van 08.09.2020. Ze hebben dit document in september aan mijn familie bezorgd. Ze hebben ook een kopie van de brief aan de buitendeur van de moskee gehangen. Harnas heeft een militair punt aan de moskee. Ik heb mijn familie gevraagd een foto ervan te trekken. Die foto staat op mijn gsm. Mijn naam staat erin vermeld. Mijn familie heeft een foto ervan genomen van dit document en naar mij verstuurd.[...] (Verklaring volgend verzoek, vraag 18)

Het CGVS was bijgevolg op de hoogte van het feit dat verzoeker deze foto's op zijn gsm had staan. De verzoeker maakte deze documenten nog dezelfde dag over !

Het CGVS nam de bestreden beslissing pas drie dagen later.

Het CGVS handelt onzorgvuldig door de nieuwe documenten van de verzoeker niet te bekijken noch in de beslissing op te lijsten.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.”

In het kader van de subsidiaire bescherming gaat verzoeker voorts in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij benadrukt dat de situatie er zeer onvoorspelbaar en volatiel is. Hij verwijst hierbij naar en citeert uit landeninformatie. Verzoeker wijst erop dat situatie op elk ogenblik kan escaleren zoals wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Hij deelt tevens mee dat verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker geeft verder cijfers mee over het aantal doden en gewonden die bij de Palestijnse burgerbevolking zijn gevallen door de Israëlische militaire operaties alsmede door de agressieve onderdrukking van burgerprotesten door Hamas.

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer, benadrukt verzoeker dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een pertinent element is dat moet worden betrokken in de beoordeling van het risico op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op de tegenstrijdige motivering hierover in de bestreden beslissing. Hij voert aan dat de vraag of de grens van Rafah open en toegankelijk is, afhangt van het fragiel politiek evenwicht tussen de Palestijnse autoriteit en Harnas. Daarnaast is de veiligheidssituatie in de Noordelijke Sinai van doorslaggevend belang. Tevens verwijst hij nog naar de impact van de Covid-19 op de opening van de grens. Uit verschillende bronnen blijkt dat de grensovergang van Rafah slechts uitzonderlijk open is. Voorts wijst verzoeker erop dat niet kan worden verwacht dat hij door onveilige gebieden dient te reizen om zijn 'veilig' land van herkomst te bereiken. Verzoeker is het niet eens met de beoordeling van de commissaris-generaal en verwijst naar informatie die erop wijst dat de Sinai wel degelijk gevaarlijk is. De regio wordt geteisterd door geweld en aanslagen van de zijde van Wilayat Sinai (WS) en aan de andere kant is er ook geweld van het leger en de veiligheidsdiensten. Bij aanvallen van alle partijen komen er burgerslachtoffers om. Verzoeker citeert hierbij uit de COI Focus "Egypte Veiligheidssituatie" van 11 december 2019. Hij besluit dat hij heden niet kan terugkeren naar Gaza omwille van praktische en veiligheidsoverwegingen.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal ook geen melding te maken van de humanitaire omstandigheden in Gaza in de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat de jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermd Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact op de humanitaire omstandigheden in Gaza hebben gehad.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

Bovendien moet er rekening gehouden worden met de impact van de mondiale Covid-19 pandemie.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat de jarenlange blokkade en de oorlog van 2014 een bijzonder grote impact hebben gehad op de gezondheidszorg in Gaza. Uit verschillende internationale bronnen, waaruit verzoeker citeert, blijkt volgens hem dat de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande was, op instorten staat. Inwoners van Gaza zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het verkrijgen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn, hetgeen volgens verzoeker mensenlevens kost.

Zo besloot de UNRWA besloot om zijn noodprogramma Community Mental Health Programme (CMHP) stop te zetten en mensen te ontslaan. Tevens blijkt dat UNRWA door budgettekort de financiering van haar noodprogramma's heeft moeten aanpassen, gelet op het feit dat het agentschap prioriteit gaf aan voedselhelp, wat het uiteraard als essentiëler beschouwt.

Wat betreft de Covid-19-pandemie, meent verzoeker dat de motivering dat de pandemie geen actor is die kan leiden tot vervolging, niet dienend is, daar de commissaris-generaal geen rekening houdt met feit dat deze pandemie ervoor zorgt dat de humanitaire situatie die al dramatisch was nog verder verslechtert. Dit gegeven is volgens verzoeker wel degelijk een nieuw element.

Ten slotte zet verzoeker over zijn psychologische gezondheid het volgende uiteen:

“In het kader van het bovenstaande stelt de verzoeker dat hij een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling (artikel 48/4, §2, b) Vw) of een slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat op heden in Gaza heerst (artikel 48/4, §2 c) Vw).

De verzoeker kampt met psychologische problemen. Hij hiervan een medisch attest voorgelegd. De psychologische kwetsbaarheid en de erbarmelijke levensomstandigheden kunnen weldegelijk een individueel element vormen die ervoor zorgen dat de verzoeker onderworpen wordt aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het CGVS maakt in de bestreden beslissing op dit punt geen enkele afweging en bespreekt de psychologische problemen van de verzoeker enkel onder luik van de procedurele noden. Het CGVS erkent dan ook dat de verzoeker psychologische problemen heeft, doch stelt dat deze geen weerslag zouden hebben gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud.

De psychologische problemen worden echter niet in aanmerking genomen bij de bepaling van de kwetsbaarheid van de verzoeker, niet in het kader van het asielrelaas noch in het kader van de nood aan subsidiaire bescherming.

De verzoeker heeft weldegelijk een kwetsbaar profiel.

Het CGVS houdt hier geen rekening mee in de bestreden beslissing.”

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

“2. Document militaire rechtbank Gaza d.d. 08/09/2020 ;

3. Email verzoeker aan CGVS dd 15/12/2020 en bijkomende stukken ;

4. RvV van 17 februari 2019, nr. 232.697 ;

5. UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 11-12, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-later-report-iulv-2017>;

6. UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, p. 6, https://www.ecoi.net/en/file/local/1425917/1930_1520326763_5a9908ed4.pdf;

7. PCHR, Two Million Palestinians Are Victims of Israeli Airstrikes and Collective Punishment Policy..., 26 maart 2019,

<https://www.pchrgaza.org/en/?p=12200;%20AI%20Mezan%20Center%20for%20Human%20Rights,%20Israeli%20Forces%20Launch%20Intensive%20Airstrikes%20on%20Gaza%20and%20Targets%20Civilian%20Property>;

8. WHO, Situation Report occupied Palestinian territory - Gaza 01 - 31 July 2019, 9 augustus 2019, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/WHO_SitRep_July_2019.pdf;

9. OCHA, Humanitarian snapshot: Casualties in the context of demonstrations and hostilities in Gaza: 30 mar 2018-31 July 2019, 31 augustus 2019, <https://www.ochaopt.org/content/humanitariansnapshot-casualties-context-demonstrations-and-hostilities-gaza-30-mar-2018-0>;

10. HRW, Another brutal crackdown by Hamas in Gaza”, 20 maart 2018,

<https://www.hrw.org/news/2019/03/20/another-brutal-crackdown-hamas-gaza>;

11. UN News Service, Hundreds of wounded Gaza protesters risk limb amputation without immediate help, warns top UN official, 8 mei 2019, <https://news.un.org/en/story/2019/05/1038101>;

12. OCHA, Humanitarian Bulletin: occupied Palestinian territory, augustus 2019, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/hummonitor_august_2019.pdf

13. OCHA, Humanitarian Bulletin: occupied Palestinian territory, april 2019, <https://www.ochaopt.org/content/monthly-humanitarian-bulletin-april-2019>

14. OCHA, Humanitarian Bulletin: occupied Palestinian territory, mei 2019, <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/humanitarian-bulletin-occupied-palestinian-territory-may-2019>

15. N. MLADENOV - Special Coordinator for the Middle East Peace process, Security Council Briefing on the Situation in the middle East, including the Palestinian question, 22 mei 2019, 23, <https://unsco.unmissions.org/security-council-briefing-situation-middle-east-including-palestinian-question-5>

16. HRW, Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting, 12 juni 2019, <https://www.hrw.org/news/2019/Q6/12/gaza-unlawful-attacks-mayfighting#:~:text=Fifteen%20Palestinian%20civilians%20and%20four.of%20the%20laws%20of%20war>

17. B'TSELEM, Deliberately targeting homes in Gaza, Israel kills 13 civilians, 2 of them minors, 12 juni 2019, https://www.btselem.org/gaza-strip/20190612_targeting_inhabited_gazan_homes ;

18. PCHR, *Around 70 Airstrikes within 12 Hours...Israel Violates the Gaza Strip: Pregnant Woman and her Baby Girl Killed... Residential Buildings Targeted...and Israeli Attacks Continue*, 4 mei 2019, <https://pchrgaza.org/en/?p=12442>
19. GISHA, *Crossings update: Hundreds return to Gaza via Rafah Crossing, travel via Erez still heavily restricted. Movement of goods continues as usual*, 20 april 2020 <https://gisha.org/updates/11120>
20. R. MAHMOUD en N. ABU EISHA, *Egypt reopens Gaza crossing for 3 days*, Anadolu Agency, 10 augustus 2020, <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/egypt-reopens-gaza-crossing-for-3-days-/1937257>
21. A. ASMAR, *Egypt reopens Gaza crossing for three days*, YeniSafak, 10 augustus 2020, <https://www.yenisafak.com/en/news/egypt-reopens-gaza-crossing-for-three-davs-3536516>
22. CGVS, *COI Focus: Egypte Veiligheidssituatie*, 11 december 2019, [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus egypte veiligheidssituatie 20191211.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20egypte%20veiligheidssituatie%2020191211.pdf)
23. HUMAN RIGHTS WATCH, *"If You Are Afraid for Your Lives, Leave Sinai!*", mei 2019, [https://www.hrw.org/sites/default/files/report pdf/egypt0519 web3 O.pdf](https://www.hrw.org/sites/default/files/report%20pdf/egypt0519%20web3%20O.pdf)
24. GOUVERNEMENT DU CANADA, *Conseils et avertissements pour Egypte*, 28 augustus 2019, <https://vovage.gc.ca/destinations/egypte>
25. UNSCO, *Gaza ten years later*, juli 2017, p. 24, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-laterreport-iulv-2017>
26. CGVS, *COI Focus: Palestinian territories - Lebanon: The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*, 9 augustus 2019 ;
27. HUMAN RIGHTS WATCH, *Joint statement on Israel's Obligation vis-à-vis West Bank and Gaza in Face of Coronavirus Pandemic*, 1 april 2020, <https://www.hrw.org/news/2020/04/07/joint-statementisraels-obligation-vis-vis-west-bank-and-gaza-face-coronavirus>
28. M.K., *Seven corona-related deaths, 467 new cases in Palestine in last hours - Minister of Health*, Wafa News agency, 10 augustus 2020, <http://english.wafa.ps/Pages/Details/118808>"

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker maakt op 7 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waar hij volgende nieuwe stukken voegt die zijn kwetsbaarheid aantonen alsook landeninformatie waaruit blijkt dat de bijstand van UNRWA in Gaza niet langer effectief is en dat de veiligheidssituatie is verslechterd sinds het indienen van het beroep, gelet op de oorlog in Gaza sinds mei 2021. De stukken betreffen met name:

- “30. Medische documenten van verzoeker ;
31. COI Focus 1 februari 2021 'The UNWRA rfcial crisis and its impact on programmes ;
32. Oproep dd. 11 februari 2021 van de UN' gepubliceerd op hun officiële site ;
([https://www.unrwa.org/newsroom/pw eleases/unrwa-appeals-us15-billion-support-palestinerefugees-2021](https://www.unrwa.org/newsroom/pw%20eleases/unrwa-appeals-us15-billion-support-palestinerefugees-2021))
33. UNRWA, *The occupied Palestinian territory Emergency appeal 2021 ;*
34. H RW, *Gaza: Apparent War Crimes During May Fighting*, 27.07.2021 ;
35. HRW, *Gaza: Israel's May Airstrikes on High-Rises*, 23.08.2021 ;
36. *Israel Times*, *IDF strikes Gaza after violent border riots, airborne arson attack*, 29.08.2021 ;
37. ECHO, *Palestine - Renewed hostilities in Gaza*, 24.08.2021.”

3.2. Verweerder maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastreek wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 27 augustus 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. De Raad velst een gemotiveerd arrest waarbij hij niet op elk aangevoerd argument moet ingaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten uit vrees om te worden vermoord door Hamasleden. Hij zou tussen april en mei 2017 door Hamas zijn gearresteerd nadat hij een betoging had gefotografeerd aan de grens met Israël. Hierdoor zou Hamas hem ervan verdacht hebben banden te hebben met de Palestijnse Autoriteit en foto's en informatie te hebben doorgestuurd naar Israël en de Palestijnse Autoriteit. Bijgevolg werd hij volgens zijn verklaringen bestempeld als een spion die werkte voor Israël. Na zijn ondervraging zou verzoeker zijn vrijgelaten, doch in de maanden die volgden zou hij nog regelmatig zijn lastiggevallen door leden van Hamas, die hem fouilleerden en zijn gsm controleerden. Dit zou ertoe hebben geleid dat verzoeker zich niet langer in het openbaar vertoonde en uiteindelijk de beslissing nam om het land te verlaten.

De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij door Hamas wordt beschuldigd van spionage omdat hij tunnels van hen fotografeerde en gevoelige informatie doorgaf aan de Palestijnse Autoriteit en aan Israël. Hij maakt daartoe volgende vaststellingen: (i) verzoeker koos er doelbewust voor om de Belgische autoriteiten te misleiden, en (ii) zijn relaas wordt voorts ondermijnd door een aantal ongerijmdheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen. Dit fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 243 494 van 30 oktober 2020.

Op 23 november 2020 dient verzoeker een volgend verzoek in. Verzoeker herhaalt zijn vrees om te worden geëxecuteerd op basis van de beschuldiging van collaboratie met Israël.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker volgende documenten voor: (i) een document van de militaire rechtbank in Gaza, (ii) een psychologisch attest van 15 oktober 2019, (iii) twee medische attesten over klachten aan zijn been van 19 augustus 2019 en 2 oktober 2019 en (iv) een medisch attest uit Gaza dat eveneens betrekking heeft op zijn been (AD CGVS, 2de VIB, stuk 6).

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2.1. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de beoordeling dat verzoeker onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt er voor hem bijzonder procedurele noden bestaan die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Dit wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet in concreto betwist.

5.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komen.

In casu stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt, met name dat hij op 8 september 2020 formeel werd beschuldigd van collaboratie, dat hij dreigementen ontving via Facebook en dat men schrijft dat hij een verrader is (AD CGVS, 2de VIB, verklaring volgende verzoek, vragen 16, 18 en 19). Al deze verklaringen liggen volledig in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig werd beschouwd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. Deze loutere

verklaringen zijn op zich dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verder stelt de Raad vast dat het document van tenlastelegging van de militaire rechtbank in Gaza van 8 september 2020, waar de beschuldiging van collaboratie wordt geformaliseerd (*“communicatie met de bezetting”*), slechts een kopie betreft en geen origineel document. De authenticiteit en de herkomst van dit document kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. De bewijswaarde van zulke kopie is bijgevolg beperkt. Daarenboven blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat zulke documenten tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan nog meer relatieveert (AD CGVS, 2de VIB, stuk 6, COI Focus *“Territoires Palestiniens: corruption et faux documents”* van 10 juni 2020).

Verzoeker verklaart verder dat hij dit document in september ontving (AD CGVS, 2de VIB, verklaring volgend verzoek, vraag 16) waarbij in het verzoekschrift wordt verduidelijkt dat verzoeker het document pas eind september 2020 ontving. Dit doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat dit document niet werd neergelegd en zelfs niet werd vermeld in het kader van de terechtzitting bij de Raad op 12 oktober 2020 naar aanleiding van verzoekers eerste beschermingsverzoek. De commissaris-generaal meent terecht: *“Er kan dan ook verwacht worden dat wanneer u enige ontwikkeling in uw dossier zou vernemen u alles in het werk zou stellen om de bevoegde (asiel)instanties zo volledig mogelijk in te lichten en documenten ter ondersteuning van uw vluchtrelaas tijdig neerlegt. Dat u dat niet deed, doet twifelen aan de authenticiteit van het aangebrachte stuk. Dat u in het licht van voorgaande nu pas cruciale documenten over een beslissing in een rechtszaak tegen u zou neerleggen, is dan ook weinig aannemelijk en doet vermoeden dat u ook nu weer uw verzoek tracht te staven op basis van valse verklaringen en documenten.”*

Verzoeker tracht in het verzoekschrift het laattijdig neerleggen van dit stuk te verschonen door te betogen dat hij dit tegen 12 oktober 2020 niet tijdig kon laten vertalen, gelet op zijn beperkte financiële middelen, waarbij hij zich het recht voorbehoudt om bij aanvullende nota een vertaling over te maken. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker ook nu in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek geen vertaling heeft overgemaakt van het stuk, noch bij de DVZ noch voor de Raad. Een vertaling van het stuk werd verzorgd door het CGVS en bevindt zich in het administratief dossier. Dat het gebrek aan vertaling verzoeker heeft tegengehouden om het stuk voor te leggen in het kader van de zitting van 12 oktober 2020 is dan ook weinig aannemelijk. Wat er ook van zij, de vaststelling blijft dat verzoeker tijdens de zitting voor de Raad op 12 oktober 2020 alleszins geen enkele vermelding heeft gemaakt van de omstandigheid dat hij door de militaire rechtbank formeel zou zijn beschuldigd van collaboratie, hoewel hij daar toen al van op de hoogte was.

Tevens merkt de Raad op dat verzoeker zelf aangeeft dat deze beschuldiging van de militaire rechtbank volgde op de oproeping (arrestatiebevel) van deze rechtbank van 4 maart 2019, dewelke hij ontving toen hij reeds in België was en waar hij tijdens zijn eerste beschermingsverzoek een kopie van neerlegde en verklaringen rond aflegde (AD CGVS, 2de VIB, verklaring volgend verzoek, vraag 18). Onder meer over de oproeping van 4 maart 2019 motiveerde commissaris-generaal reeds in de beslissing van 17 december 2019 dat het allesbehalve aannemelijk was dat Hamas een jaar lang niets tegen verzoeker zou ondernemen om hem vervolgens opnieuw zeer actief te vervolgen; een standpunt dat de Raad in zijn arrest nr. 243 494 bijtrad.

In dezelfde lijn oordeelt de commissaris-generaal heden in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Er dient bijkomend op gewezen te worden dat binnen uw these dat u beschuldigd werd onder artikel 131 van het Revolutionair Strafrecht wetboek van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie van 1979, waarvan u reeds tijdens uw eerste verzoek een oproepingsbrief neerlegde (CGVS 1 p. 17, 18), het opmerkelijk te noemen is dat ondanks uw afwezigheid op de militaire rechtbank (Verklaring volgend verzoek, vraag 18; CGVS 1 p. 8) het nog anderhalf jaar duurde vooraleer diezelfde rechtbank uw beschuldiging formaliseerde. Indien u daadwerkelijk beschuldigd zou worden van collaboratie, met executie tot gevolg, kan er van een organisatie als Hamas verwacht worden dat zij uw zaak prioritair zou behandelen.”*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat Hamas op de hoogte is van zijn afwezigheid en dat een prioritaire behandeling in dit opzicht eerder onlogisch te noemen is, alsook dat in alle rechtssystemen de behandeling van dossiers een zekere tijd in beslag neemt. Verzoekers betoog, dat in wezen niet meer is dan het tegenspreken van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal, kan deze motieven dan ook niet in een ander daglicht stellen.

Dit geldt te meer daar, zoals hierboven vermeld, in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, de commissaris-generaal reeds vaststelde dat ook toen verzoeker zich nog in Gaza bevond, Hamas volgens zijn verklaringen blij gaf van een passieve houding. De commissaris-generaal achtte deze passieve houding van Hamas onaannemelijk daar hij gelet op de meedogenloze reputatie van

Hamas, haar netwerk en de zwaarwichtigheid van door verzoeker aangehaalde beschuldigingen, het hoogst onwaarschijnlijk achtte dat verzoeker tot tweemaal toe zonder verdere gevolgen kon beschikken na een arrestatie voor vermeende spionage.

Verzoeker bekritiseert verder het gegeven dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle overgemaakte documenten. Hij stuurde immers op 15 december 2020 een e-mail met een foto genomen door zijn vader waaruit zou moeten blijken dat de officiële beschuldiging van de militaire rechtbank publiekelijk werd uitgehangen op de muren van de moskee van zijn wijk. Ter staving hiervan voegt hij stuk 3 toe aan zijn verzoekschrift. Verzoeker verwijst ook naar de verklaringen die hij hierover heeft afgelegd op de DVZ.

Ter terechtzitting geeft de verwerende partij toe dat dit document niet in overweging werd genomen en dat hierrond dus ook niet werd gemotiveerd. Dit neemt niet weg dat de Raad heden in kader van zijn volheid van bevoegdheid hiervan een eigen beoordeling kan maken.

In die zin merkt de Raad op dat privéfoto's omwille van mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aan zulke foto's kan dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend. De Raad stelt verder vast dat slechts een kopie van de foto wordt overgemaakt die van mindere kwaliteit is en waaruit niet kan blijken waar deze foto werd genomen. Er is geen gebouw te zien of enig ander element dat de locatie ervan kan bepalen. Het is geheel niet duidelijk tegen welke achtergrond de officiële beschuldiging werd opgehangen. Er is enkel een Arabisch geschrift zichtbaar, maar het stuk gaat niet gepaard met een eensluidende verklaring opgesteld door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van de inhoud ervan en deze ook niet verifiëren.

Wanneer de zeer beperkte bewijswaarde van voormelde documenten wordt beoordeeld en gewogen tegen het geheel van verzoekers verklaringen, dan moet de Raad besluiten dat verzoeker er met de voormelde stukken niet in slaagt om het geloof in zijn vluchtmotieven te herstellen.

Verder laat verzoeker volgende pertinente motieven geheel ongemoeid, die vervolgens door de Raad worden overgenomen:

“Uw these dat u via Facebook nog bedreigd werd kan evenmin gevolgd worden. U haalde dit element immers reeds aan tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, hetgeen u zelf ook verklaart (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Voorgaande kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element dat de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid kan ombuigen.

Uw psychologische en medische attesten heeft u reeds voorgelegd in het kader van uw eerste verzoek en werden destijds door het CGVS en de RvV inhoudelijk beoordeeld. Deze stukken kunnen derhalve niet beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet er nog op gewezen worden dat het CGVS geenszins in uw weigeringsbeslissing heeft geopperd dat het UNRWA u zou beschermen (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). U heeft zich voor uw verklaringen aangaande UNRWA (Verklaring volgend verzoek, vraag 16) gebaseerd heeft op een foute lezing van de beslissing van het CGVS.”

5.2.3. Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon die in de Gazastrook woont in precare omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij moet daarentegen in concreto aannemelijk maken dat bij terugkeer naar de Gazastrook in zijn hoofde een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest nr. 243 494 van 30 oktober 2020.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, ‘Operatie Beschermde Rand’ in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele

economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de informatie die Raad nu ter beschikking heeft, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar daar in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat elke persoon die in de Gazastrook woont aldaar in precaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op.

Gelet op wat voorafgaat, volstaat een enkele verwijzing naar de algemene verdere verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook niet, maar zijn bijkomende individuele elementen vereist vooraleer kan worden gesteld dat verzoeker nieuwe elementen voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn individuele situatie een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft in gebreke zulks aan te tonen nu hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Wat betreft verzoekers betoog aangaande de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, merkt de Raad op dat eerder in de beslissing van de commissaris-generaal van 17 december 2019 werd vastgesteld dat verzoeker niet onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt omdat zijn familie oorspronkelijk van Gaza afkomstig is. Dit werd niet betwist door verzoeker en hij brengt heden geen elementen bij die hierover anders doen denken. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota dat UNRWA niet meer in staat is zijn opdracht te vervullen en dat hij in dergelijke omstandigheden van rechtswege als vluchteling moet worden erkend, is niet dienstig nu hij niet onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt.

Verder beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar algemene landeninformatie, die vooral betrekking heeft op de financiële problemen van UNRWA, zonder verder nieuwe individuele en concrete elementen aan te brengen over zijn socio-economische situatie in Gaza. Eerder werd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek door de commissaris-generaal op 17 december 2019 geoordeeld:

“U bent immers een hoogopgeleide volwassen man die duidelijk aantoonde zelfredzaam en ondernemend ingesteld te zijn. Zo slaagde u er in om uzelf van een inkomen te voorzien door het kopen en verkopen van kledij, de landbouwactiviteiten op de grond van uw familie, en uw activiteiten voor organisaties zoals Mercy Corps (CGVS 1 p. 9, 13 & 14). Voorts verklaarde u steeds op uw vader te kunnen rekenen indien u iets te kort kwam (CGVS 1 p. 14). Zo kon u tevens op hem rekenen voor het betalen van de bruidsschat voor uw vrouw, ter waarde van 8.000 Jordaanse Dinar (CGVS 1 p. 12). Tenslotte bleek u in de positie om uw passie voor fotografie verder te kunnen ontwikkelen door extra opleidingen te volgen (CGVS 1 p. 13) en kon u zichzelf een camera met benodigdheden, ter waarde van 1.000 dollar, aanschaffen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uit een gegoede familie komt. U verklaart dat uw familie in haar levensonderhoud kan voorzien (CGVS 1 p. 11) en dat uw vader tot op vandaag een salaris van de Palestijnse Autoriteiten mag ontvangen (CGVS 1 p. 11). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw ouderlijke woning, bestaande uit twee verdiepingen, een eigendom van de familie is en dat uw familie over landbouwgrond beschikte. (CGVS 1 p. 11, 14). Tenslotte konden uw broers en uzelf genieten van een universitaire studie (CGVS 1 p. 13) en is uw familie tot op vandaag in staat uw

jongere zus en broer te laten genieten van een degelijke opleiding (CGVS 1 p. 13). U geeft aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS 1 p. 4 & 5). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza in precare levensomstandigheden zou terechtkomen.”

Verzoeker laat na elementen aan te brengen waaruit blijkt dat deze omstandigheden heden zouden zijn gewijzigd. Evenmin blijken zulke elementen uit het administratief dossier. Verzoeker verklaarde bij de DVZ immers dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie (AD CGVS, 2de VIB, verklaring volgend verzoek, vraag 21).

Verzoeker uit kritiek op het gegeven dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen melding maakt van de humanitaire omstandigheden in Gaza en hij concentreert zijn betoog voornamelijk op de verslechterde gezondheidszorg aldaar en op de impact van de Covid-19-pandemie. De Raad stelt opnieuw vast dat de informatie die verzoeker in dit verband bijbrengt algemeen van aard is en op zich niet volstaat om te stellen dat het in casu een nieuw element betreft dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, zonder dat hij daarbij concrete op zijn persoon betrokken element aanvoert.

In casu verwijst verzoeker naar zijn psychologische problemen en de medische attesten die hij in het kader van zijn volgende verzoek heeft voorgelegd. Bij aanvullende nota voegt hij eveneens enkele medische documenten die zijn kwetsbaarheid aantonen, met name dat hij een angst-/depressief syndroom heeft dat zich vertaalt in slaapproblemen, paniekaanvallen en depressief humeur en dat hij medicatie behoeft alsook intensieve psychotherapie (stuk 30). Verzoeker verwijt de commissaris-generaal hiermee geen rekening te hebben gehouden in het kader van zijn nood aan subsidiaire bescherming.

De Raad kan verzoeker in dit betoog niet bijtreden, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd: *“Uw psychologische en medische attesten heeft u reeds voorgelegd in het kader van uw eerste verzoek en werden destijds door het CGVS en de RvV inhoudelijk beoordeeld. Deze stukken kunnen derhalve niet beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”*

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening hield met deze medische attesten waarbij hij terecht opmerkt dat verzoeker deze reeds heeft voorgelegd bij zijn eerste beschermingsverzoek en dat de inhoud ervan toen inhoudelijk werd beoordeeld. In het bijzonder wees de commissaris-generaal in zijn beslissing van 17 december 2019 verzoeker op het volgende: *“De twee medische attesten en het psychologisch attest, hebben betrekking op uw gezondheidstoestand. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”*

Tevens werden in het kader van het eerste beschermingsverzoek de voorgelegde psychologische en medische attesten door de Raad meegenomen bij de beoordeling van verzoekers socio-economische situatie waarbij hij in zijn arrest nr. 243 494 oordeelde: *“Verzoeker voert aan dat hij met psychologische problemen kampt, doch hij laat na toe te lichten in welk opzicht zijn beweerde psychologische kwetsbaarheid afbreuk doet aan de hierboven aangehaalde motieven, waaruit blijkt dat hij uit een gegoede familie komt waarop hij bij een terugkeer naar Gaza beroep kan doen.”*

Door zich in zijn verzoekschrift te beperken tot de loutere stelling dat zijn psychologische kwetsbaarheid en de erbarmelijke levensomstandigheden wel degelijk een element kunnen vormen dat maakt dat hij bij terugkeer zal worden onderworpen aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zonder dit in concreto toe te lichten, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan in die zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan elementen die een nieuw licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling van zijn socio-economische situatie.

5.2.4. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de

beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 243 494 van 30 oktober 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker beschikt over een paspoort en identiteitskaart en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geveiseerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geveiseerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie.

De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van de Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In tegendeel, de informatie die hij aanhaalt ligt in dezelfde lijn als de hierboven aangehaalde overwegingen en werd overigens reeds beoordeeld door de Raad in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van 17 december 2019, zoals blijkt uit arrest nr. 243 494 van 30 oktober 2020.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen

verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt; de informatie die hij aanhaalt in het verzoekschrift en aanvullende nota is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

5.2.5. In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Hoewel er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade en de Raad niet betwist dat er in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij evenwel van mening dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De veiligheidssituatie in Gaza is weliswaar zeer precair en volatiel maar er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De landeninformatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota ligt in dezelfde lijn als de informatie die kan worden gelezen in de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 27 augustus 2021. Hieruit blijkt dat in augustus er nog enkele confrontaties waren tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidsdiensten in het kader van betogingen aan de grens waarbij gewonden vielen, maar hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhoogt dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker verwijst in casu naar zijn psychologische problemen en zijn kwetsbaar profiel. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werden zijn psychologische problemen ook reeds meegenomen het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en heeft de Raad in arrest nr. 243 494 toen geoordeeld: *“Voor zover verzoeker refereert aan zijn kwetsbaar profiel, en meer bepaald zijn psychologische problemen, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze dit voor hem tot een verhoogd risico op ernstige schade ten gevolge van het in Gaza aanwezige willekeurig geweld zou leiden.”*

De Raad moet vaststellen dat verzoeker ook nu nalaat te concretiseren hoe zijn psychologische problemen een persoonlijk omstandigheid betreffen die maakt dat er sprake is van dermate verhoogd risico op ernstige schade door willekeurig geweld dat hij subsidiaire bescherming behoeft. Zijn loutere verwijzing naar zijn psychologische problemen en kwetsbaar profiel zonder meer is dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

5.3. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij

nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES